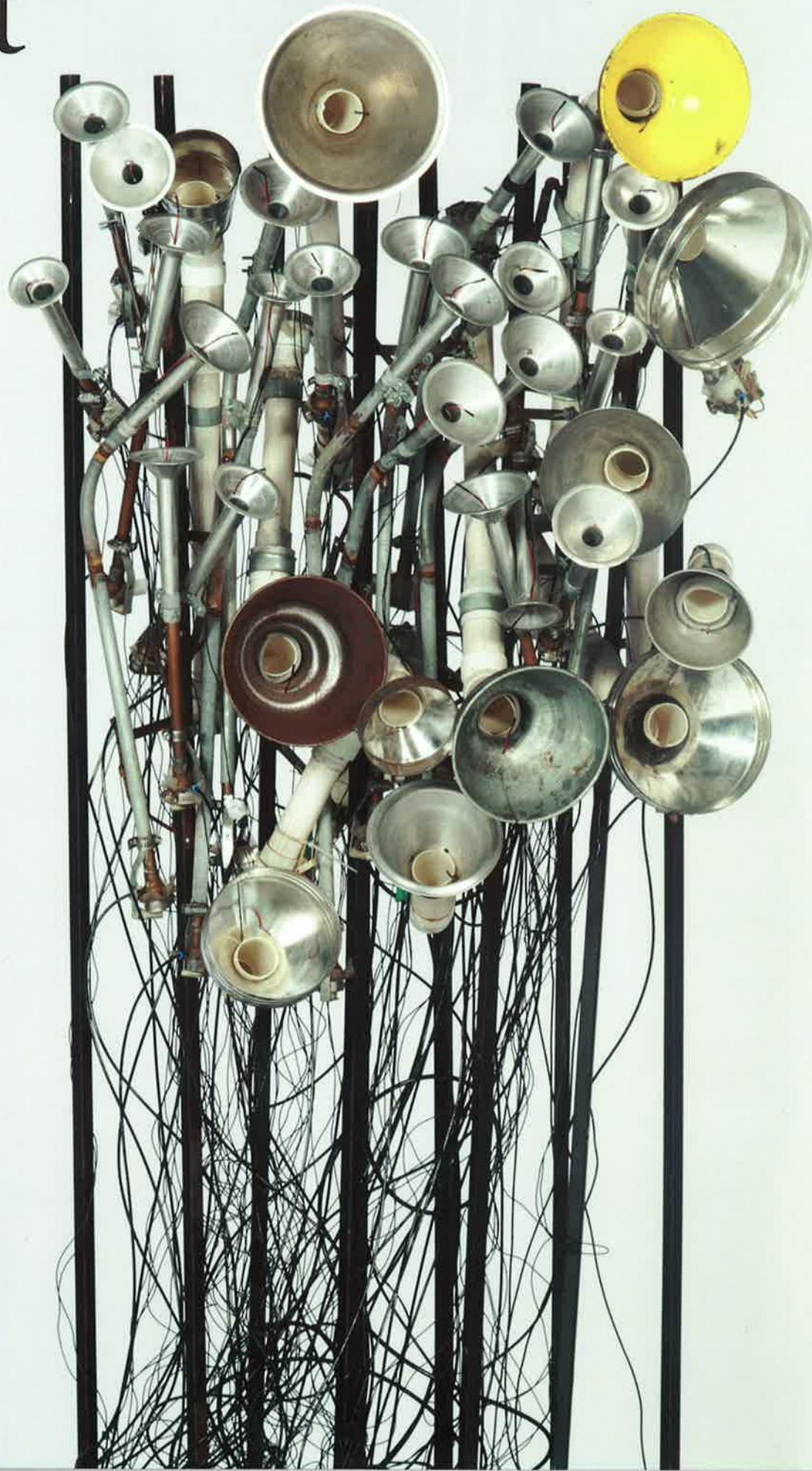

bonart

ART SONOR

París: de Fontserè a Barceló
Districte Cultural de l'Hospitalet
LOOP 2016, la consolidació
Adéu a Carles Hac Mor
Ràfols Casamada a Can Framis
Macba: "Punk. Els seus rastres
en l'art contemporani"
Fundació Carmen & Lluís Bassat
Entrevista a Santi Vila,
conseller de Cultura

15€ | 174 | 2016
maig, juny, juliol
www.bonart.cat

8 414090 255868

00174

Ràfols Casamada: les poètiques de la pintura

Can Framis-Fundació Vila Casas

Barcelona

La celebració del color, les poètiques de la pintura; heus ací amb el que es trobà, temps transcorregut, en Ràfols Casamada. L'exercici de pintar, la pràctica de la pintura via deixondiment emocional i, si s'esqueia, social, se li havia convertit en un goig per viure i del viure. En Ràfols –que era un pintor de soca-rel– s'hi trobava bé, en aquesta pràctica, i, amb el temps, s'havia convençut que fins i tot la pintura, en lloc de ser un mirall objectiu de la realitat, era, efectivament, una altra poètica de l'espai, compartida –ell així ho sentia– per la poesia, la densitat emocional dels mots, que, temps a venir, emplaçaria l'espai per compaginar les dues pràctiques creatives.

Com que Ràfols transità d'un concepte de la pràctica creativa a un altre –ell ho atribuïeu a una reflexió de certs creadors plàstics i literaris xinesos–, jo crec que no cal acudir a aquest recurs perquè, des del moment en què la seva pràctica pictòrica deixà el referent, en Ràfols es trobà només amb l'espai i el color (una presència oberta a la plasticitat –la tela, el paper o el mur–), la significació dels quals –no crec que els entengués mai com a suports de missatge– depèn de qui els veu, els observa, els sent vibrar dins de la seva pròpia sensibilitat receptiva, ho d'observador,

Aquesta actitud receptiva o observativa condueix a la perplexitat i hom es qüestiona per què hom se sent afectat per aquelles realitats que no són res més que impressions, sensacions. Tot seguit pot recordar que les paraules també ofereixen la mateixa problemàtica tant en el seu so intrínsec –i justificació de la seva presència– com en el fet de ser (les

Ràfols Casamada.
Llacuna veneciana,
1987
Acrílic/tela
114x156
cm.
Galeria Joan Prats
© Ferran Giménez.

paraules) plasmades cal ligràficament. I com que Ràfols és un home de cultura, i sent la preocupació de la modernitat, s'impressiona, s'assabenta de les inquietuds plàstiques i poètiques expressives que la determinen i se les emprèn una i mil vegades cercant que les emocions adquireixin solidesa, sigui al paper o al mur; hom entén que no hi ha plàstica sense poètica ni poètica sense plàstica. Seria l'origen i gènesi del cal·ligrama? Si la pintura són impressions de color, l'escriptura poètica no podria ser també un trencadís elaborat amb realitats? Aquest seria el secret de la pintura i de la poètica? Crear no podria reduir-se a una construcció elaborada d'impulsos, impressions, emocions i sentiments?, construcció i vibració? És possible perquè, en definitiva, no hauríem abandonat mai allò que des del principi ens atreïa: la realitat simple i senzilla de cada dia, la pau del benestar.

Pintar no seria altra cosa que un saber

distingir, diferenciar en un objecte estimat, desitjat –potser també algunes vegades expressament rebutjat–, els colors que el conformen, perquè les formes, com ja ens havia advertit Cezanne i ens ho confirmava Matisse, no existeixen. A la natura només hi ha el que tu ets capaç de sentir, de voler veure, i depèn de tu que existeixi el que voldries que existís.

Ràfols, impulsat per un cert orientalisme doctrinari, va explicar aquestes realitats dels sentiments i de les emocions parlant-nos del buit i del ple. En realitat hauria d'haver reconegut que tot està en relació amb la situació humana, social, des de la qual es contempla o es pot contemplar la incògnita i el drama que ens rodeja.

La *celebració del color* és un exercici de pau. Ràfols Casamada sembla que la va assolir. Ho poden contemplar a l'espai de Can Framis de la Fundació Vila Casas fins al 17 de juliol. **Arnau Puig**

Santi Vila,
al Museu del
Modernisme
de Barcelona.

El conseller de Cultura va inaugurar, al Museu del Modernisme de Barcelona, la primera exposició de l'Any Casas

El conseller de Cultura de la Generalitat, Santi Vila, va inaugurar l'exposició *Ramon Casas. La vida moderna* al Museu del Modernisme de Barcelona. La mostra reuneix gairebé 130 obres, entre olis, dibuixos i cartells, procedents del fons del museu, la galeria d'art Gothsland i majoritàriament de col·leccions particulars, i també dels següents museus, fundacions i col·leccions: Banc Sabadell, Codorniu, Fernando Pinós Galeria d'Art, Fundació Vila Casas, Fundació Cultural Privada Manuel Rocamora, Fundació Fran Daurel, Fundació Cultural del RACE, Institut Amatller d'Art Hispànic, Marc Martí, Museu de la Garrotxa d'Olot, Museu Nacional d'Art de Catalunya i Reial Automòbil Club de Catalunya.

Ramon Casas. La vida moderna és la primera de les exposicions amb la qual s'inaugura oficialment l'Any Casas. L'exposició ocupa pràcticament la totalitat de l'espai expositiu, en la qual es mostren obres que són presents en la iconografia popular i d'altres, inèdites, que permetran donar

una visió de conjunt de l'excel·lent i acurada obra de Ramon Casas.

Ramon Casas. La vida moderna està vertebrada en els següents blocs temàtics: 1, Vida quotidiana, Ramon Casas observador

del seu temps; 2, Crònica d'una època; 3, D'Els Quatre Gats a les quatre rodes: les complicitats de Ramon Casas en la promoció de l'automobilisme a Catalunya; 4, *Pèl & Ploma*; 5, *Chulas y manolas*, estereotips femenins en l'univers de Casas; 6, (*Júlia*) La dona modernista, del somni a la realitat, i 7, El retratista del modernisme. L'exposició es complementa amb un nodrit grup de fotografies provinents de l'arxiu de la família Codina i de l'Arxiu Mas - Institut Amatller d'Art Hispànic i objectes vinculats a l'artista, i també amb el vehicle Delaunay - Belleville 28 HP, del 1906, un dels cinc automòbils que va tenir Ramon Casas i que ha estat representat en les seves obres en diverses ocasions.

L'exposició s'havia programat fins al 8 de maig però, arran de la gran acceptació que ha tingut, els responsables del Museu del Modernisme l'han prorrogat fins al 3 de juliol del 2016.

Ramon Casas. *El descans dels ciclistes*, 1896.

